

Polítics contra empreses

Salvador Cot

Tot el desgavell que hi ha hagut a l'entorn del tancament dels repetidors de TVC al País Valencià ha demostrat moltes coses, la major part de les quals relacionades amb les institucions i la política de partit. Però també ha deixat al descobert una qüestió inquietant: TVC no té capacitat de defensar els seus interessos de forma autònoma i des d'un punt de vista estrictament empresarial. Dit d'una altra manera, ni el consell d'administració de la Corporació, ni la direcció dels diversos mitjans que la integren no han pogut (o no han volgut, depèn dels casos) moure ni un dit per preservar un mercat potencial de cinc milions de persones que són capaces de consumir els productes informatius i d'entreteniment que es produeixen des dels seus estudis i platós.

Parlant clar, la partidització extrema dels mitjans públics catalans els ha acabat creant una paràlisi de tal gravetat que no els ha permès ni tan sols de preservar l'instint de conservació. La prova és imaginar-se, simplement, què hauria passat si qualsevol televisió espanyola hagués vist com li desmuntaven els repetidors que fan arribar les emissions a un 30% del seu públic potencial. L'escàndol hauria estat d'enormes dimensions i, de fet, resulta difícil de pensar que cap administració s'hagués atrevit a una operació de conseqüències difícilment calculables però –segur– políticament perjudicials.

El daltabaix dels repetidors, a més, ha coincidit amb el serial del nomenament dels membres del consell d'administració de la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais (CCMA), derivat de la llei que va aprovar el Parlament de Catalunya, justament, amb la intenció de professionalitzar la gestió d'aquest grup d'empreses. El resultat ha estat un vodevil penós, amb reunions tavernàries entre els caps dels diversos partits polítics que s'han anat amenaçant i escridassant amb l'objectiu d'imposar el màxim nombre possible –entre els seus subordinats directes– de representants a la direcció d'un conjunt d'empreses. De moment, sembla que la partida continua en taules, però la credibilitat dels mitjans públics catalans ha quedat greument afectada per

aquesta mena d'espectacles entre els polítics professionals del país.

Fa temps que la societat catalana desconfia de la classe política que la dirigeix. Per posar-ne un exemple clar i mesurable, a les darreres eleccions municipals hi va haver un diferencial de quinze punts -quinzel- entre la participació electoral dels barcelonins i la dels madrilenys. Però la cosa pitjor és que el dèficit de credibilitat de la classe política afecta, per extensió, tots els àmbits que són percebuts com a propis de la gestió dels polítics professionals. I un dels més evidents és, precisament, el dels mitjans públics.

Aparells precintats a les instal·lacions del repetidor de la Carrasqueta.

Però el problema és gravíssim, perquè en el cas de Catalunya, a la pràctica, només hi ha els mitjans públics quan es tracta de canals pensats des de Catalunya i amb el català com a llengua vehicular. Portat a l'extrem, per a Espanya és perfectament possible de sobreviure culturalment malgrat el descàndol dels seus mitjans públics, entre més raons perquè els privats tenen exactament el mateix marc referencial. Però això no val per al cas català, on la CCMA es mou en soledat i amb ben poca competència des de l'àmbit privat. Si els polítics catalans acaben trencant aquest gerro, no hi ha recanvi. I sense *Club Súper.3* ni *Polònia* ni *Telenotícies*, sentint-ho molt, no hi ha futur.

Periodista